

1999

1

Ik moet het haar gewoon vertellen, denk ik voor de honderdste keer als we bij Gare du Nord op de metro stappen. Maar niet hier in deze drukte. Straks op de hotelkamer is beter. Ze gaat natuurlijk huilen.

‘Wat is dat toch?’ vraagt Judith, die naar een grote advertentie op het perron wijst. ‘Ik zie overal www onder staan.’

‘Dat heeft iets met internet te maken,’ zeg ik. ‘Een adres voor websites.’

‘Websites?’

‘Pagina's op internet.’

‘Ik vind het maar raar, dat hele internet.’

‘Lijkt me juist leuk,’ zeg ik enthousiast. ‘Dan kan iedereen alles met elkaar delen. Geweldig! Maar die letters met een puntje zijn idioot. Volgens mij kan dat wel makkelijker.’

‘Ze zullen er echt wel over nagedacht hebben,’ zegt Judith.

‘Het zal wel niet lang duren, dat hele internet. Wat snel komt, gaat snel weg.’

‘Laten we het hopen,’ zegt ze.

Ik kijk op het plattegrondje van de reisgids en kom overeind. Bij de volgende halte moeten we eruit.

‘Zijn we er al?’ vraagt Judith.

‘Het hotel is om de hoek, midden in de Latijnse buurt.’

‘Je gaat toch niet de hele vakantie alles een eigen naam geven? Het is Quartier Latin, dat weet je best.’

‘Je zegt toch ook Eiffeltoren en Parijs.’

‘Dat is iets anders.’

Ze zegt het zo korzelig dat ik niet durf te vragen wat daar anders aan is.

‘Wat een oude bende,’ zegt Judith als we voor ons hotel staan.

‘Moeten we hier wel zijn?’

Ik kijk op het papiertje en knik van ja.

Binnen is het niet veel beter. Een oude chagrijnige man staat ons te woord. Even lijkt het erop dat hij ons weg wil sturen, maar dan komt

hij toch met een sleutel op de proppen. We sjouwen onze bagage de trap op en komen in een smoezelige kamer terecht.

‘Ik had me ons romantische weekendje Parijs toch heel anders voorge-steld,’ zegt Judith teleurgesteld.

‘Voor vijftig gulden moet je ook niet te veel verwachten,’ zeg ik zo opgewekt mogelijk.

Veel is het inderdaad niet. Door het kleine raampje komt nauwelijks licht binnen. Ik vraag me af of ze de bedden wel verschoond hebben.

‘Je hebt natuurlijk weer het allergeedkoopste hotel genomen.’

‘Maar jij wilde zelf een oud en klein hotelletje,’ zeg ik. ‘Dat vond jij zo romantisch.’

‘O, krijg ik nu de schuld dat jij zulke goedkope troep boekt!’

‘Maar...’

‘Houd er maar over op,’ zegt Judith en gooit kwaad haar koffer op bed. ‘Je kunt je kont hier niet keren.’

‘Ik ga wel weg. Dan heb je alle ruimte.’

Met een venijnige ruk trek ik mijn koffer de gang op.

‘Wat doe je?’ vraagt Judith en kijkt me vragend aan.

‘Van mij hoeft het niet meer. Dan ga ik net zo lief naar huis.’

Plotseling staan de tranen in mijn ogen. Ik wil echt naar huis.

Buiten is het te koud en binnen te druk. Toch nemen we plaats aan het enige tafeltje dat nog vrij is. Onwennig kruisen onze blikken. Waarom is ruzie maken met Judith zo moeilijk? Het is net een toneelstuk. We weten beiden dat ik niet naar huis ga en toch dreig ik ermee. Een ober schiet langs om asbakken uit te delen. Of we iets willen drinken wordt ons niet gevraagd. In de reisgids heb ik gelezen dat we Parijs niet moeten verwarren met het echte Frankrijk. Hier tussen de vele toeristen is alles duur en slecht.

Na lang wachten bestelt Judith een karaf witte wijn. Ik houd het bij water en probeer de menukaart te ontcijferen. Buiten schuifelen zwervers en toeristen voorbij. In de weerspiegeling van het raam zie ik ons zitten. Een uitgeblust stel dat elkaar niets meer te zeggen heeft. Ik schrik ervan. Is het echt zo erg?

‘Er gebeurt hier op straat meer dan op Koedijk in een heel jaar,’ zegt Judith als de wijn gebracht is. ‘Kon mama dit nog maar zien.’

‘Ja, Koedijk is saai. Ik zou wel ergens anders willen wonen. Utrecht schijnt een leuke stad te zijn.’

‘Mijn zus begon weer over het huis,’ zegt Judith.

‘Waarom gaat ze er zelf niet wonen?’

‘Dat kan ze toch niet betalen?’

‘Wij toch ook niet,’ zeg ik met een moeilijk gezicht.

‘Nora wil genoeg nemen met een kleiner deel van de erfenis. Als we haar uitkopen voor twee ton, is het huis voor ons.’

‘Dat wist ik niet,’ zeg ik. ‘Vindt haar man dat wel goed?’

Ik maak een snelle berekening. Twee ton is geen slechte deal. Mijn ouders willen een halve ton schenken. Met een hypotheek van drie ton moet het lukken. Dan is er zelfs geld over voor de tuin.

‘Wat heeft haar man daarmee te maken?’ vraagt Judith.

Straks zit ik met Judith in die oude meuk van haar ouders, terwijl ik naar Karin... niet aan denken. Niet nu. We moeten een nieuw huis kopen dat helemaal van ons allebei wordt. Dan verdwijnt ...